

7. Ton Knes pschindž snebesz
ktebi ſem, a swarnuj cje psched
ſchitkim ſlem, won swarnuj
twoju wutrobu a duschu psched
ſchej ſrudnoszju.

8. Ton Knes twoj wohnkhod
wobarnuj, a tej twoj nuzkhod
wobkotkuj, a pschewodž cje
dom weſelje wot njetko hacj do
wječnoszje.

Pschi ſchelakim wedri.

Sa płodne wedro.

392.

Jer. 14, 20 — 22.

Ach! Herre, du gerechter Gott ic.
Doch: Ach Bojo, ladaj snebesom.

DKneje Bojo na nebju, my
ſimy to ſaſlujili, ſo neplodnosz
je na polu, ſimy ſrjehom na-
cjinili, ſo ſludžimi ſtot ſrudžbu
ma, dyž ſanknesch twoje nebeſa,
da dyrbja łodu wumrecž.

2. My poſnajemy naſchu
ſkoſz, ty zyl ju nadnje wo-
dacž, ſchak troſcht a pomož
maſch doſz, my zemj ſo cji
podacž, daj, Kneje, nadny
deschcžik (dobre wedro) nam,
dokelž ty ſy naſch troſhtar
ſam, dla ſwojej Bożej cjeszje.

3. Na twoj ſlub, Kneje,
ſpominaj, dla twojho ſwiatko-
mena knam tajkej nufy woba-
raj, ſo budje wobrocjenia wot
naſta wulka ſuchota (mokrota),
dokelž ſu twoje nebeſa, ty mo-
žesch ſam dacž deschcžik (wedro).

4. Tak jadny pschiboh nemože
nam płodny deschcžik (dobre we-
dro) daſacž, to nebij twoje
ſydlę je, ty zyl knam ſnadu ſta-
wacž, ty, Kneje, ſchehomožny
ſy, my na tebe ſo ſpuschcžamy,
ach wuſlých naſchu proſtu.

Pschi newedri, blyſkanju
a rimaju.

393.

Ach! Gott, wie ſchrecklich iſt ic.
Doch: O Bojo, bydž ty nadny.

Ach! Bojo, twoja ſurowosz
ſo blyſchecž da wtych mročje-
lach, ty khodžiſch tam, maſch
loſa doſz, dyž smožu rimasch
wnebeſach, my khude cjlowſte
dijecžatka njetk twoju ſylnosz
widžimy, dyž blyſta ſo a ſari-
ma, my jara naſtrojeni ſimy.

2. Ta ſemja, kiž ſo nehiba,
ſcha rji, ſo jara ſacjafze, wot
twojho noſa ſmorcjenja, te
horn tej ſo boja cje, ty jara
cjeschku ruku maſch, dyž ty ju
njevnje poſbjenesch, a twoje
pruhi widžicž daſch, naſ ſchit-
ich jara naſtrojenſch.

3. My, Bojo, ſaſlujili ſimy
ſtak jara wele rjehami, ſo ſu-
rowje naſ morit by, my nej-
ſimy tebi poſluschni, da ſchak
ſimy twoje dijecžatka, a twojeſ
paſtwy wowcžicžki, twoj lud,
kiž rjehi wopłaka, ſo twojeſ
nadži porucži.

4. My newjemy ſo potajicž,
dy bychmy pschebježeli ſwjet,
ach dje da zyli hory hicž? ſcho-
ſtwo-